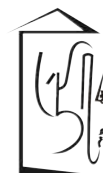

БИЛТЕН

ДАНАС НА РЕПЕРТОАРУ
НИЈЕ ЛАКО БИТИ ДЕТЕ
Регионално позориште Нови Пазар

ПОКРОВИТЕЉИ ФЕСТИВАЛА

Давид Алић

ДЕЦА ИЗ ПРЕДСТАВЕ “УЗМУ” ОНО ШТО ИМ ЈЕ ПОТРЕБНО

На округлом столу након представе "Легенда о месечевој принцези" један од глумаца рекао је да му је изузетно пријала за рад симбиоза сценског покрета, глуме, луткарства. Да ли је пријала и вама као редитељу и како сте је постигли?

Мени је ово прва луткарска представа ако је могу назвати луткарском уопште. Наравно, када се све то – лутке и покрет споји са целим сценским покретом мени је то било заиста превелико уживање. Мало пре исто неко од глумаца рече "Давид је од нас тражио колектив, заједницу", због тог брзог смењивања да свако буде све. Ми смо се добацивали. Имали смо неку вежбу и играли смо се флашицама. Добацивали смо се флашицама воде сваки дан по три сата. И они су били "аман, човече, докле више?" и кад се завршила представа пришли су ми и рекли "То је имало смисла, хвала ти". Тако да кроз неке дечије игрице смо ми дошли до те симбиозе свега.

Како публика реагује на овакав сценски израз?

То је предност деце која много брже прихватају ствари. Много боље разумеју, понекад разумеју и пре нас шта смо ми хтели да испричамо. Тако да

мислим да детету не прави то неки проблем у смислу прађења приче. Тако да сматрам да што више се треба упуштати храбро у такве покушаје.

Навикли смо да у представама постоји јасна подела улога па је овај принцип "сви глуме све" једна новина и једно освежење на дечијој сцени. Како сте дошли до овог редитељског решења?

То причање легенде је јако битно и мислим да легенду преносе људи. Самим тим ми је било тешко да изаберем њих двоје који ће бити главни ликови - Кагуја и Хиро. Не, хајде сви да будемо све. Хајде сви заједно да испричамо ту једну причу. Ја сам њих доживео мало као из филма Акире Куросаве "Седам самураја" где имамо седам самураја који ће нам испричати једну причу. Ја сам их, заиста, доживео као једну дружину која долази, тј. чека нас да нам исприча причу.

Након ове представе, а имајући у виду претходни дан и платформ театар који смо имали прилику да видимо у представи "Тихи дечак", само се по себи намеће питање да ли у савременом позоришту за децу доминира форма или садржај. Које је ваше мишљење о томе?

Моје најискреније мишљење је да свака форма, сваки концепт, свака садржина, ма шта год, пада оног момента у воду када је истинитост представе најјача. И све се завршава да ли вам верујем или вам не верујем у то што гледам. Крај. И зато ми је по некад јако тешко да стављам у форме, концепте, начине. Не! Хајде да испричамо причу па ћемо видети како ћемо ми испричати ту причу. Мене је прича повукла у идеју те форме. Нисам читао причу из визуре те форме већ се она изродила из приче.

Током представе глумци изговарају прегршт мудрих мисли промовишући универзалне вредности попут части, искренности, поштовања, љубави. Колико су овакве теме пријемчиве данашњем детету?

Овде заиста има прегршт тих мудрости и сигуран сам да дете у публици не може све да их дојми али ће сигурно од свих тих мудрости издвојити једну коју ће упамтити. Мени је то, искрено, довољно јер 95 одсто тих назовимо их мудрости се заснива на вредностима које сматрам да данашњи човек губи. Полако и постепено ми се тотално удаљавамо од правих и искрених вредности. Стигнемо ли до оног момента да и последње дете на планети Земљи заборави на праву вредност, шта смо добили онда? Изгубили смо све. Тако да, кажем, наравно да дете не мора добити све али сигурно ће, бар је то мој осећај, изаћи племенитије.

Стално се дешавало да деца изађу са представе и кажу "Мама, ја ћу од сада да будем као Кагуја зато што она каже..." па исцитирају нешто. Узму оно што је њима потребно из представе и то је

драгоцено.

Кад говоримо о дечијој позоришној публици, ових дана чули смо полемике на тему узраста. Сматрате ли да представе треба одређивати препорученим узрастом публике или сте флексибилни у том смислу?

Треба да се одређују само у смислу разумљивости. Али исто тако не могу да кажем да дете од 5 година, на пример, неће емотивно доживети нешто као и неки дванаестогодишњак. Зашто стално причати о интелекту, шта је са осећајем који сама представа преноси? И то је мени некако у овој представи било битиније - да се кроз симбиозу покрета, текста, лутке, музике, свега, више пренесе осећај него то "морате да чујете ову реченицу".

Наталија Ђуровић

Јавно читање драме за децу

СРЕБРНИ ЦАР

У оквиру 12. фестивала "Мали Јоаким", у петак 8. новембра у 13.00 биће одржано јано читање драме за децу "Сребрни цар" Сање Савић.

Драмски текст Сање Савић је 2017. године написан поводом 50. смотре народног стваралаштва „Хомољски мотиви“. Према овом тексту ускоро ће бити урађена и позоришна представа за децу у режији Давида Алића и у копродукцији Првог приградског позоришта - Пулс театра и Центра за културу "Вељко Дугошевић" Кучево.

Легенда о месечевој принцези, Позориште лутака Ниш ИЗВЕШТАЈ СА ОКРУГЛОГ СТОЛА

На основу легенде о нстанку планине Фуџи у Јапану и неколико хаику песама је настао текст, а онда и позоришна представа „Легенда о месечевој принцези“.

На питање водитељке разговора како глумци доживљавају везу између луткарства и сценског покрета или плеса (који су све присутнији у позоришту за децу), одговарали су глумци, актери представе.

Младен Милојковић је говорио о томе да покрет јесте луткарски инструмент колико и лутка, сенка, маска или тело. У овој представи је занимљивост група, па нам се представља „колективно тело“, а потребно је да луткарство постигне симбиозу тела, гласа и покрета.

Тома Бибић је нагласио да је лутка неживи предмет, а Даворин Динић да је сценски покрет важан и потребан за глобално разумевање.

Колико је инспиративно за редитеља и како је одлучио да сви глумци играју све ликове објаснио је Давид Алић и истакао да је идеју да „сви могу све“ изнедрила стара легенда и вечни мит који се преносио од једног до другог покољења (значи много људи). Онда је, нормално, дошао покрет који координира са јапанском филозофијом, мудрошћу и нежношћу, а то чини основ текста.

Да би осетили колективну игру много су вежбали, по речима Александре Бабовић, једне од четири глумице које играју Кагују. Била је важна асоцијација и све су играле на свој начин, а циљ је био истаћи вредности части и поштења.

Занимљивост је што глумци на сцени дочекују публику да им на вишеслојан начин испричају ле-

генду и да све повежу у заједничку нит. Старија деца то одмах прихвате и добро реагују јер их оваква игра подсећа на стрип и темпо данашњег живота.

Јелена Цвијетић нас је обавестила да су представу одгледала и деца са посебним потребама и да су, посебно, пратила игру светла и покрета. То говори и о терапијском учинку, што значи да догађаје не треба избегавати већ проналазити начине за контакт.

Речено је и да је представа васпитна, да су важне суштинске вредности и да их треба преносити публици, јер, оне су универзалне. У позоришту, као и у животу, деци је важна игра, игра, и, опет, игра, а битно је водити рачуна о утицају и начину преношења порука. „А деца више виде од нас“, каже Алић и поручује да се покушамо вратити у период одрастања. Истакнут је и значај музике која је функцију текста подигла на виши ниво.

Бојана Лазић је нагласила значај приповедања и да је важно укидање граница у позоришту за децу.

По мишљењу Милице Радујковић ово је драгоцен предствата и да је мало оваквих, а у овом тексту се откривају мудре ствари и упућују добре поруке.

Закључено је да је на путу одрастања важно препознати и усвојити искреност, доброту и поштење!

И предлог: у програму следећих фестивала укључити радионице читања добрих текстова, прича, бајки...

Радмила Булатовић

Наташа Гвозденовић
ЛЕГЕНДА О МЕСЕЧЕВОЈ ПРИНЦЕЗИ
 Позориште лутака Ниш

Представа "Легенда о месечевој принцези" Горане Беланчевић коју је режирао Давид Алић у Позоришту лутака у Нишу у свом средишту опет полази од онога што се зове storytelling - односно од приповедања.

Редитељ легенду ставља у простор Јапана, дакле у простор из којег приповест органски долази, јер је текст настао инспирисан јапанским причама, међу који сусрећемо и причу о Месечевој кћери. Алић режира градећи пре свега атмосферу легенде, прича причу која се преноси генерацијама, глумци су пре свега приповедачи зато сваки од њих игра више ликова, тако да имамо више месечевих принцеза и њених младожења. Тим поступком, имамо доживљај како прича путује кроз време и како њена основна нит остаје иста иако носи и промене које јој додају приповедачи (моја асоцијација је била севда-линка где се дешава практично иста ствар).

У представи играју: Марија Цветковић, Срђан Миљковић, Даворин Динић, Дејан Гоцић, Тома Бибић, Јелена Ђорђевић, Наташа Ристић, Слободан Миљковић, Александра Павловић и Младен Милојковић преносе ову приповест у целини и гипко, играју сведено, они су ту да што тачније испричају своју причу.

Сценографија и костим Иване Савић прати ритам и атмосферу саме представе, костим је сведен, јер је глумац свезнајући приповедач и путује кроз време (мит, на крају има за критеријум људску душу, јер је човеков живот увек у неком наративном току).

Лутке Душана Станковића као и музика Срђана Марковића су у служби приче, на један је начин прате и заокружују, док покрет који је радио Небојша Громилић даје причи оквир и једну врсту чврстине у сликама које пратимо на сцени.

Оно што је асоцијација коју сам имала након гледања представе јесте звук реке која тече и иако би ритам „Легенде о месечевој принцези“ могао

бити динамичнији, она је један фини повратак у простор легенд, који је пре свега целовит.

Наташа Гвозденовић

Милица Сучевић

КАКО ЈЕ НАСТАЛА ПЛАНИНА ФУЦИ?

Четвртог дана фестивала „Мали Јоаким” у Лазаревцу одиграна је представа „Легенда о Месечевој принцези”, Позоришта лутака Ниш. Режију је радио Давид Алић, а настала је по тексту Горане Баланчевић.

Представа се бави тематиком древне јапанске митологије кроз приповедање и покрете који осликавају легенду о настајању планине Фуџи. Сматра се по легенди да је ова планина настала из љубави двоје младих људи који су превазишли све зле силе које су их спречавале на њиховом путу. Приповедање ове легенде прате покрети глумца који својом сведеношћу доносе утисак јапанског фолклора из неке давне прошлости која се не може поистоветити са садашњошћу. Управо ти тренуци приповедања уносе приче о садашњем друштву које је изгубило оне праве, обичне вредности. Ова представе те вредности враћа на сцену. Кад се говори о љубави, истини, части, онда се говори о томе шта нам је најважније како бисмо сачували себе, али и цео свет.

Двоје младих, чија љубав побеђује зло и све наметнуте силе, су Кагуја и Хиро, а у представи сви глумци износе лик Хира, а све глумице лик Кагује. Једноставним иступањем и ступањем у лик ствара се једна циклична игра пружајући могућност да један лик посматрамо из различитих углова. Сваки глумац донео је свом лику неки нови карактер или особину. Садржајност сваког лика постаје све већа како игра одмиче и како се представа приближава крају, те та помешаност игре је оно што овој причи даје снагу и одступање од стандардног.

Сцена на којој се одиграва прича потпуно је сведена, на њој се налази само један бубањ којим се глумци поигравају и користе у тренуцима својих покрета. У моментима кад се распламсава прича на сцени се налазе маске које приказују митска бића попут змајева, аждаја и вила чаробница. Костими су једноставни, што се поистовећује са Ја-

паном и њиховом традицијом и фолклором, а када се уједине таква сцена, костими и једнолична игра настаје једна прича о мудрости живљења и потпуног мира, коју доноси древни Јапан. Када бисмо мање размишљали о новцу, а више о љубави, истини и лепоти, можда бисмо могли да променимо свет око себе и постанемо бољи људи. Можемо ли некад више да размишљамо о томе да „нисмо оно што имамо, него оно што осећамо” или да „није пријатељ онај што нам говори лепо и непријатељ онај што нас критикује?”

Милица Сучевић
Портал „Хоћу у позориште”

ДНАС НА РЕПЕРТОАРУ

НИЈЕ ЛАКО БИТИ ДЕТЕ

Регионално позориште Нови Пазар

Комедија о одрастању

Инспирисано комадом „Како да се (О)понашам”

М.Б.Јанковић

Текст, режија и избор музике:

Миодраг ДинуловићСценограф и костимограф: **Ана Колбјанова**

Улоге:

Милан — дете коме је свега доста -

Недим НезировићТата, Стрико, Дека - **Душан Живанић**Мама, Бака - **Кристина Јевтовић**

Добрила - добра вила, матичарка -

Сандра Миљковић

Нећко - онај што неће да хоће и није добра

вила, кум на венчању - **Рифат Рифатовић**

Милица, Лик са ТВ-а, Безобразна девојчица,

Мерима - **Анђела Марић**

Тетка Сојка, пас Сима, кум на венчању, анима-

тор звукова - **Харис Шећеровић****РЕЧ РЕДИТЕЉА**

Да ли је лако бити дете? Одрасли мисле да јесте. Мене је занимало шта би о томе рекла деца. Уједињени око идеје да „увеличамо” и на светло сцене изнесемо оно што је смешно, али и не баш тако лепо у одрастању од рођења па до првих љубави, креирали смо представу која жели да забави, али и да помогне у превазилажењу конфликта. Не знам да ли позориште има ту снагу да мења свест и учини овај свет бољим местом за све нас, али желим да верујем да наша прича може да буде весела опомена и подстрек да учинимо да одрастање наше деце буде лепше и лакше и за њих и за нас.

Уз весели поздрав, креативни тим и ансамбл представе вам жели да на најбољи начин СКОЦКАТЕ свој живот.

СУТРА НА РЕПЕРТОАРУ 13.00 (узраст 7+)

МАЛИША У ЗЕМЉИ КЊИГА

Народно позориште Лесковац

Текст и режија: **Љубиша Баровић**Костими: **Дариус**Сценографија: **Момир Пејатовић**Сценски покрет и кореографија: **Миодраг Крчмарик**Музика: **Љубиша Баровић**Аранжмани: **Слободан Радивојевић – Село и Чеда Чворак**

Снимано у студијима “Ортаци и АМБ”

Певају: **Лука Виторовић, Ирина Арсенијевић и Љубиша Баровић**

Лица:

МАЛИША: **Филип Радивојевић**ПРОФЕСОР: **Иван Јанковић**МАЂЕХА: **Маја Јанковић**СНЕЖАНА: **Тања Крчмарик**МОГЛИ: **Душица Милошевић**ПИПИ ДУГА ЧАРАПА: **Петра Димитријевић****САВЕТ ФЕСТИВАЛА****Миодраг Динуловић**, председник ЗППС**Ивана Недељковић**, директор 12. Фестивала “Мали Јоаким”**Милош Крстовић**, директор Књажевско-српског театра Крагујевац**Зоран Стаматовић**, директор Народног позоришта Ужице**Владимир Ђуричић**, директор Позоришта тимочке крајине

“Зоран Радмиловић” Зајечар

Градмир Филиповић, директор Народног позоришта Пирот**Спасоје Ж. Миловановић**, директор Народног позоришта Ниш**Предраг Радоњић**, директор Народног позоришта Приштина**Бранислав Недић**, директор Крушевачког позоришта**Милена Богавац**, директор Шабачког позоришта**Јелена Патрногић**, директор Позоришта за децу Крагујевац**Милица Радуловић**, директор Позоришта лутака Ниш**Драган Марјановић**, в.д. директора Народног позоришта Лесковац**Ненад Јовић**, директор Позоришта “Бора Станковић” Врање**Сеадетин Муџезиновић**, директор Регионалног позоришта

Нови Пазар

Братислав Јанковић, в.д. директора Градског позоришта ЧачакМАЛИ
ЈОАКИМ**СТРУЧНИ ЖИРИ****Др Миливоје Млађеновић**,
театролог**Љубица Бељански-Ристић**,
позоришни педагог**Драгана Милошевски-Попова**,
позоришни редитељ**СЕЛЕКТОР И МОДЕРАТОР****Анђелка Николић**,
позоришни редитељ**КРИТИЧАР ФЕСТИВАЛА****Наташа Гвозденовић****БИЛТЕН 12. ФЕСТИВАЛА ПРЕДСТАВА ЗА ДЕЦУ И МЛАДЕ “МАЛИ ЈОАКИМ”**

Издавач: Прво приградско позориште - Пулс театар Лазаревац

Уредник билтена и графичка припрема: Слађана Калик

Редакција:

Наталија Ђуровић, Радмила Булатовић, Милеса Караџић,

Катарина Ђоковић, Наташа Гвозденовић

Фотографија: Лазар Мандић